OŚWIADCZENIE KOMISJI HISTORYKÓW POLSKI I NIEMIECKIEJ REPUBLIKI DEMOKRATYCZNEJ Z OKAZJI 30 ROCZNICY NAPAŚCI HITLEROWSKICH NIEMIEC NA POLSKĘ

Przed 30 laty, w dniu 1 września 1939 r. o świcie, hitlerowski Wehrmacht dokonał agresji na Polskę. Rozpoczęła się druga wojna światowa, najkrwawsza w dotychczasowej historii ludzkości. Po raz drugi w naszym stuleciu imperializm niemiecki wciągnął Europę i świat w konflikt zbrojny.

Niemieckie koła kapitalistyczne i wojskowe od dawna przygotowywały plany drugiej wojny światowej. Przygotowania te rozpoczęły się bezpośrednio po klęsce imperializmu niemieckiego w 1918 r. W okresie międzywojennym prowadzono w Niemczech na wielką skalę propagandę odwetową, w której na czoło wysuwany był postulat rewizji traktatu wersalskiego, a zwłaszcza wschodniej granicy Niemiec. Była to kontynuacja tradycyjnej polityki *Drang nach Osten*. W ten sposób przygotowywano ideologiczne i polityczne przesłanki agresji.

Dla imperializmu niemieckiego atak na Polskę w 1939 r. był pierwszym krokiem na drodze do hegemonii w Europie, do zdobycia nowych źródeł surowców, niewolniczej siły roboczej, rynków zbytu i sfer wpływów. Agresja ta była wstępem do późniejszej napaści na Związek Radziecki.

Podstępnie zorganizowana, nieludzka prowokacja dostarczyła propagandowego pretekstu do rozpoczęcia 1 września 1939 r. działań bojowych przez Wehrmacht. Naród polski jako pierwszy doświadczył ze strony niemieckiego imperializmu i militaryzmu skutków przestępczego prowadzenia wojny, bezwzględnego rabunku, przymusowej germanizacji oraz brutalnej polityki wyniszczenia i ludobójstwa. Później metody te zastosowane zostały do innych narodów Europy i świata, którym Trzecia Rzesza usiłowała narzucić faszystowski „nowy ład".

Miliony ofiar, które pochłonęła ta okrutna wojna, nie pozwalają nam historykom milczeć. Za nasz podstawowy obowiązek uważamy przypominanie rzeczywistych przyczyn barbarzyńskiej agresji Hitlerowskiej Rzeszy, by w ten sposób przyczyniać się do zapobiegania nowym wojnom i wynikającym z nich cierpieniom. Liczni burżuazyjni historycy i publicyści nie podejmują tego zadania. Szczególnie w NRF fałszowano i fałszuje się nadal przyczyny drugiej wojny światowej oraz cele wojenne niemieckiego imperializmu i militaryzmu. Jest to niewątpliwa pomoc udzielana tym siłom społecznym, które dziś tak jak za czasów hitlerowskich prą znowu do wojny, do nowych agresji.

We wrześniu 1939 r. potwierdziły się ostrzeżenia niemieckich komunistów, którzy jeszcze przed dojściem Hitlera do władzy mówili: „Hitler — to wojna". W chwili wybuchu wojny w 1939 r. Komunistyczna Partia Niemiec wezwała naród niemiecki do wystąpienia przeciw jego własnym ciemiężcom i do współdziałania ze wszystkimi narodami ujarzmionymi przez hitlerowski faszyzm. W ciężkich latach okupacji i wojny, najlepsi synowie narodu niemieckiego głosili i realizowali czynnie bojową solidarność z walczącym bohatersko narodem polskim. Niemieccy antyfaszyści stanęli do walki ramię w ramię z polskimi bojownikami o wolność w obozach koncentracyjnych i w polskich oddziałach partyzanckich. Ich wspólna walka

o lepszą przyszłość obu narodów była kontynuacją współdziałania postępowych sił Polski i Niemiec, posiadającego już przeszło stuletnią tradycję.

W rezultacie pokonania niemieckiego faszyzmu w drugiej wojnie światowej powstały warunki dla lepszej przyszłości obu narodów. Na trwałe uległa zmienie sytuacja w Europie. Narodziny i rozwój pokojowego, demokratycznego państwa niemieckiego — Niemieckiej Republiki Demokratycznej, uznanie przez to państwo granicy pokoju na Odrze i Nysie Łużyckiej, budowa socjalizmu w obu krajach — sprzyja rozwojowi dobrosąsiedzkich stosunków między Polską a NRD i umacnianiu przyjaznych stosunków między społeczeństwami obu krajów. Pielęgnując i pogłębiając tę przyjaźń, współdziałając ściśle z ZSRR, kraje nasze przyczyniają się do wytworzenia w Europie atmosfery sprzyjającej bezpieczeństwu i trwałemu pokojowi.

Komisja Historyków Polski i NRD

Ze strony polskiej: prof. dr Franciszek Ryszka — przewodniczący Sekcji Polskiej, prof. dr Tadeusz Jędruszczak — sekretarz Sekcji Polskiej, prof. dr Janusz Pajewski, prof. dr Adam Galos, dr Leon Chajn.

Ze strony niemieckiej: prof. dr Gerhard Schilfert — przewodniczący Sekcji Niemieckiej, prof. dr Heinrich Scheel — sekretarz Sekcji Niemieckiej, prof. dr Heinrich Gemkow, prof. dr Wolfgang Schumann, doc. dr Reinhold Jeske.

Warszawa—Berlin, w sierpniu 1969 r.